

ZAGADNIENIE PRAWNE

W sprawie egzekucyjnej na skutek skargi dłużnika na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym.

Czy podlega odrzuceniu spóźniona skarga na czynności komornika, w oparciu o którą sąd uzna, że zachodzi podstawa do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2 k.p.c.?

UZASADNIENIE.

Dłużnik Adam W. wniósł skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w O., Marii M. w sprawie [...]. Wskazał, że domaga się przyjęcia niniejszej skargi do rozpoznania, mimo wniesienia jej po terminie, wobec konieczności usunięcia istniejących uchybień w ramach prowadzonej egzekucji z nieruchomości. Nadto domagał się wstrzymania egzekucji, w tym wyznaczonej na dzień 24.08.2011 r. pierwszej licytacji nieruchomości, do czasu rozpoznania skargi, oraz zawieszenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko dłużnikowi do czasu merytorycznego rozpoznania skargi. Dłużnik domagał się także uchylecia wszystkich czynności egzekucyjnych. W skardze dłużnik wskazał, że Komornik Sądowy Maria M. prowadzi postępowanie egzekucyjne wszczęte z wniosku wierzyciela Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych – Starosty O. w stosunku do dłużników „A.” Adam W. i Jacek L. spółka jawna, oraz Adama W. i Jacka L. W ramach tego postępowania wierzyciel wniósł o wszczęcie egzekucji z nieruchomości – prawa użytkowania wieczystego, objętej KW nr [...] przeciwko wymienionym dłużnikom. Komornik dokonał zajęcia nieruchomości, nie przesyłając dłużnikom wezwania do zapłaty długu. Aktualnie postępowanie znajduje się na etapie wyznaczenia licytacji na dzień 24.08.2011r. Tymczasem dłużnik zaskarżył tak wszczęcie postępowania egzekucyjnego, jak i szereg dalszych czynności

egzekucyjnych, wobec licznych uchybień. Pierwszym było niedołączenie przez wierzyciela tytułu wykonawczego zawierającego nadaną w sposób prawidłowy klauzulę wykonalności. Inne uchybienia wskazane przez dłużnika, to: 1/ prowadzenie egzekucji przeciwko „A.” Adam W. i Jacek L. spółka jawna, mimo że tytuł egzekucyjny wydany jest co do „A. spółka jawna Zakład Pracy Chronionej”, oraz mimo że wniosek egzekucyjny został skierowany przeciwko takiemu podmiotowi; 2/ brak wykazania przez wierzyciela prawidłowej reprezentacji przez Starostę O., przy braku prawidłowo sformułowanego pełnomocnictwa; 3/ prowadzenie egzekucji z nieruchomości mimo przysługiwania prawa użytkowania wieczystego „A.” Adam W. i Jacek L. spółka jawna, a nie dłużnikom – osobom fizycznym, mimo braku powiadomienia dłużnika „A.” Adam W. i Jacek L. spółka jawna o wszczęciu egzekucji, braku wezwania do zapłaty długu oraz braku zawiadomienia o terminie opisu i oszacowania oraz doręczeniu operatu szacunkowego; 4/ nieprawidłowe sporządzenie protokołu opisu i oszacowania; nieprawidłowe obwieszczenie o pierwszej licytacji nieruchomości.

Dłużnik domagał się nadto zasądzenia od wierzyciela kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 6 września 2011r. /k.64/ Sąd Rejonowy w O. w punkcie 1. odrzucił skargę, następnie w punkcie 2. zawiesił postępowanie egzekucyjne [...] do czasu prawomocnego zakończenia postępowania skargowego, w punkcie 3. na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. zobowiązał Komornika do wstrzymania tegoż postępowania egzekucyjnego i wezwania wierzyciela o złożenie w wyznaczonym terminie 7 dni prawidłowego tytułu wykonawczego tj. tytułu, w którym klauzula wykonalności będzie miała prawidłową treść określoną Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 września 2006r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (DZ.U. nr 165, poz.1179) tj. będzie wskazywać, czy tytuł uprawnia do egzekucji w całości lub w części oraz czy orzeczenie stanowiące tytuł egzekucyjny jest prawomocne czy natychmiast wykonalne; nadto w punkcie 4. odmówił skarżącemu przyznania kosztów postępowania.

W uzasadnieniu stwierdził Sąd Rejonowy, że skarga podlega odrzuceniu w trybie art. 767-3 k.p.c., albowiem została złożona po terminie i to w zakresie wszystkich kwestionowanych czynności. W szczególności obwieszczenie o terminie I-szej licytacji zostało skarżącemu doręczone w dniu 11 lipca 2011 do rąk dorosłego domownika w miejscu zamieszkania dłużnika. Sąd ocenił jako nietrafne zarzuty dotyczące nieprawidłowej reprezentacji wierzyciela, wadliwości pełnomocnictwa czy treści prawidłowości obwieszczenia o licytacji; te ostatnie zwłaszcza w sytuacji odwołania terminu wyznaczonego na dzień 24.08.2011 r.

Zdaniem Sądu Rejonowego zasadnie egzekucja jest kierowana do przedmiotowej nieruchomości, skoro w księdze wieczystej jako współwłaściciele figurują dłużnicy Adam W. i Jacek L. jako wspólnicy spółki cywilnej (a nie spółki jawnej) – przy założeniu, że klauzula wykonalności jest nadana przeciwko trojgu dłużnikom, w tym osobom fizycznym.

Co do tej ostatniej kwestii, Sąd Rejonowy wskazał, że pośród zarzutów skarżącego zasadne okazały się tylko te, które odnoszą się do prawidłowości tytułu wykonawczego. W tym zakresie Sąd Rejonowy wydał w trybie art. 759 § 2 k.p.c., czyli z urzędu skierowane do Komornika zarządzenia i w związku z tym zobowiązał Komornika do wstrzymania postępowania egzekucyjnego. Co do wniosku w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania, Sąd Rejonowy odmówił ich przyznania, w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a to wobec odrzucenia skargi złożonej po terminie.

W zażaleniu na postanowienie /k.72/ dłużnik kwestionował odrzucenie skargi na czynności komornika oraz odmowę przyznania kosztów postępowania (czyli punkt 1. i 4.). Dłużnik przyznawał fakt wniesienia skargi po terminie. Jednakowoż powołując się na piśmiennictwo, dłużnik wskazywał, że w przypadku wydania zarządzeń w oparciu o art.759 § 2 k.p.c. przy wykorzystaniu wniesionej skargi, niedopuszczalne jest w świetle art. 767 – 3 k.p.c. jej odrzucenie. W tej sytuacji, w oparciu o wskazany przepis, dłużnik domagał się przyjęcia skargi do rozpoznania , oraz zasądzenia od wierzyciela na swoją rzecz kosztów postępowania w obu instancjach.

Przy rozstrzygnięciu zażalenia na powyższe postanowienie, Sąd Okręgowy powziął poważną wątpliwość, skutkiem czego przedstawił Sądowi Najwyższemu pytanie prawne wskazane w sentencji postanowienia. Wątpliwość owa dotyczy interpretacji znowelizowanego art. 767-3 k.p.c., co powoduje konieczność krótkiego zreasumowania wcześniejszego stanu prawnego, rzecz jasna w powiązaniu z interpretacją art. 759 § 2 k.p.c.

Przed wprowadzeniem do kodeksu postępowania cywilnego art. 767-3 k.p.c., co nastąpiło ustawą z dnia 2 lipca 2004r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 172, poz.1804), kwestia zażalenia na odrzucenie skargi na czynności komornika była rozwiązywana z pomocą ustalonej wykładni m.in. art. 394 § 1 k.p.c., stosowanego odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym z mocy art. 13 § 2 k.p.c. Wobec ogólnej zgody co do rozumienia skargi jako niedewolutywnego środka zaskarżenia *sensu largo*, oraz przy przyjęciu założenia, iż jej odrzucenie powoduje zakończenie pewnego etapu postępowania, Sąd Najwyższy stał konsekwentnie na stanowisku, że miał tu zastosowanie wymieniony przepis art. 394 § 1 k.p.c. przewidujący m.in. zażalenie na postanowienia kończące postępowanie w sprawie (por. uchwała SN z 6 września 1994r. III CZP 101/94, OSNC 1995/2/24, uchwała SN z 26 stycznia 1999r. III CZP 58/98, OSNC 1999/6/107). Jednocześnie wskazywano, że skarga na czynności komornika pozostaje jednym ze źródeł wiedzy sądu o potrzebie podjęcia czynności nadzoru w oparciu o art. 759 § w k.p.c. (por. przykładowo Z. Świeboda w: Komentarz do Kodeksu Postępowania Cywilnego, część druga, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne, wydanie 2-gie, Wydawnictwo Prawnicze 2001, str. 54, J. Jankowski w: Kodeks Postępowania Cywilnego, Komentarz, tom II, 3.wydanie pod red. K. Piaseckiego, Wyd. C.H.Beck Warszawa 2002, str. 966). Komentatorzy podkreślali, że przy rozpoznawaniu skargi na czynności komornika, sąd niezależnie od sposobu jej załatwienia (zwrot, odrzucenie, oddalenie, uwzględnienie) w razie stwierdzenia uchybień w postępowaniu egzekucyjnym, powinien wszcząć z urzędu postępowanie nadzorcze przez wydanie stosownego postanowienia, w którym znajdą się odpowiednie zarządzenia (tak H. Pietrkowski w: Kodeks Postępowania Cywilnego, Komentarz, część trzecia, Postępowanie egzekucyjne, Wyd. LexisNexis, Warszawa

2006, str. 15). Co więcej, w sytuacji odrzucenia skargi piśmiennictwo akcentowało obowiązek sprawdzenia przez sąd, czy istnieje potrzeba wydania zarządzeń w trybie art. 759 § 2 k.p.c. (por. np. M. Lewandowski w: „Odpowiednie stosowanie przepisów o procesie do postępowań klauzulowego i egzekucyjnego na tle wybranych orzeczeń sądowych” Prob.Egz. 2000/9/40). Także praktyka sądowa dopuszczała taką wykładnię art. 759 § 2 k.p.c., która skargę odrzuconą z przyczyn formalnych pozwalała traktować jako źródło informacji o zaistniałych uchybieniach, pozwalających na wszczęcie postępowania przez sąd z urzędu. Oczywiście mogło tak być przy założeniu, że w daną czynność komornika sąd mógł w ogóle zaangażować.

Po wprowadzeniu przepisu art. 767-3 k.p.c. w obecnej redakcji, niektórzy Autorzy w oparciu o jego brzmienie wskazują, że z woli ustawodawcy opisana wyżej praktyka nie może już mieć miejsca. Oczywiście, przy niezmienionym art. 759 § 2 k.p.c. nadal mamy do czynienia z możliwością działania sądu z urzędu niezależnie od inicjatywy uczestników postępowania egzekucyjnego. Na przykład, nie ma sporu, iż przy rozpoznawaniu skarg na czynności komornika, sąd w razie dostrzeżenia uchybień nie objętych skargą powinien z urzędu wydać odpowiednie zarządzenia. Jednakże na tle przepisu art. 767-3 k.p.c. wskazuje się, że w przypadku wniesienia skargi spóźnionej lub której braków strona nie uzupełniła w terminie, niedopuszczalne jest mimo to jej odrzucenie, o ile sąd w oparciu o nią stwierdzi istnienie podstaw do wydania komornikowi zarządzeń w trybie nadzoru judykacyjnego z art. 759 § 2 k.p.c. (por. H. Pietrkowski w: Kodeks Postępowania Cywilnego. Komentarz. Część trzecia. Postępowanie egzekucyjne. T.4 pod red. T.Erecińskiego, Wyd. 3-cie, Wyd. LexisNexis Warszawa 2009, str. 44, czy też P. Grzegorzczak w: „Granice nadzoru judykacyjnego sprawowanego nad komornikiem w trybie art. 759 § 2 k.p.c.”, Palestra nr 9-10 z 2007r. poz. 285). W takiej sytuacji akcentuje się konieczność rozpoznania skargi, bez względu na uchybienia formalne (tak O. Marcewicz, Komentarz do art. 767-3 K.p.c., Lex/el.). Podkreśla się, że niecelowe byłoby odrzucanie skargi, gdyż sąd winien wydać odpowiednie postanowienie zapewniające należyte wykonanie egzekucji (por. np. A. Jakubecki w: Kodeks postępowania cywilnego, Praktyczny komentarz, Zakamycze 2005, str. 1143); co więcej, twierdzi się, że gdyby sąd taką skargę odrzucił, mógłby dokonać czynności nadzorczych jedynie, gdyby

postanowienie w przedmiocie odrzucenia środka zostało skutecznie zaskarżone zażaleniem (tak M. Rzewuski w glosie do uchwały SN z 19.04.2007r., III CZP 16/07, OSNC nr 6/2008, poz. 58, Monitor Prawniczy nr 6/2010). Wnioski takie wyciąga się, mając na uwadze wykładnię językową art. 767-3 k.p.c. w kontekście dokonania wspomnianej nowelizacji.

Pogląd ten jednakże nie jest jednolity. Przykładem niech będzie stanowisko D. Zawistowskiego prezentowane w Komentarzu do art. 767-3 k.p.c. (Lex/el.), z którego wynika, iż poprzestanie wyłącznie na wykładni językowej przy objaśnianiu treści art. 767-3 k.p.c. nie jest wystarczające, gdyż takie rozwiązanie (nie odrzucenie skargi w wypadku uznania, że zachodzi podstawa do zastosowania art.759 § 2 k.p.c.) prowadziłyby do dalszego biegu postępowania wszczętego wniesieniem skargi, mimo że skardze nie powinno się go nadać. Nadto niewydanie postanowienia o odrzuceniu skargi skutkowałoby pozbawieniem skarżącego możliwości poddania ocenie sądu kwestii wniesienia jej po terminie czy nieusunięcia braków formalnych w postępowaniu zażaleniowym, co stawiałoby go w gorszej sytuacji. Zdaniem tego Autora skarga spóźniona względnie obarczona innymi nieuzupełnionymi brakami formalnymi powinna być traktowana jedynie jako źródło informacji o wadliwym prowadzeniu czynności przez komornika. W tym kontekście treść art. 767-3 k.p.c. winna być rozumiana w ten sposób, że przepis ten obliguje sąd rozpoznający skargę na czynności komornika do dokonania oceny, czy nie zachodzi podstawa do wszczęcia postępowania na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. Także w przypadku odrzucenia skargi istnieje możliwość prowadzenia czynności przez Sąd na podstawie art. 759 § 2 k.p.c., przy wykorzystaniu akt sprawy założonych po wniesieniu skargi. Odnotować należy, że podobny pogląd zaprezentował G. Julke (Glosa do uchwały SN z dnia 19 kwietnia 2007r., III CZP 16/07, PPE 2008/1-2/105). Autor uważa, że oczywiście błędne jest wyciąganie wniosku, iż mimo wniesienia spóźnionej skargi nie będzie ona odrzucona przy podjęciu rozstrzygnięcia z art. 759 § 2 k.p.c., gdyż zawsze wniesienie środka zaskarżenia po terminie, dotkniętego nieuzupełnionymi brakami powoduje jego odrzucenie, niezależnie od możliwości podjęcia innych działań.

Zdaniem Sądu Okręgowego, należałoby podzielić drugie z prezentowanych stanowisk.

I. Jeśli mowa o skardze spóźnionej, oznacza to, że został naruszony termin procesowy, który, jak wiadomo, wyznacza granice dla dokonania czynności procesowej dla szeroko rozumianych stron. Konsekwencją jest bezskuteczność czynności (art. 167 k.p.c.), co wiąże się zazwyczaj, w przypadku środków zaskarżenia, z ich odrzuceniem. Nie ulega kwestii, że odrzucenie środka zaskarżenia, także skargi na czynność komornika, z przyczyn formalnych - oznacza przede wszystkim odmowę rozpoznania środka obrony praw dłużnika oraz praw innych osób dotkniętych czynnościami komornika. Stanowisko takie wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cytowanej już uchwały III CZP 58/98. Tamże wskazano, że decyzja sądowa o odrzuceniu skargi nie ingeruje w przebieg postępowania egzekucyjnego i nie dotyczy oceny czynności komornika; odrzucenie spóźnionej skargi poprzedzone jest wyłącznie badaniem zachowania przez skarżącego terminu przewidzianego (obecnie) w art. 767 § 4 k.p.c. Odrzucenie skargi spóźnionej zawsze oznacza to samo i każdorazowo identyczne są przesłanki tego rozstrzygnięcia.

To ostatnie stwierdzenie wyrażone w cytowanej uchwale SN jest niezwykle istotne; wskazuje bowiem kierunek wykładni omawianych przepisów k.p.c. Wykładnia ta musi być bowiem dokonywana przy postrzeganiu specyfiki prawa procesowego. Specyfika ta wymaga, jak się wydaje, dokonywania analizy nie z punktu widzenia interesu jednostkowego, ale z punktu widzenia ogólnego interesu osób uczestniczących w którymkolwiek stadium procesu. Z takiego punktu widzenia rodzi się dążenie do obiektywizacji skutków dokonania bądź nie w terminie czynności procesowej. Daje to gwarancję równego traktowania podmiotów procesu w identycznej sytuacji procesowej, czego właśnie wymaga interes ogółu. Przejawem tego jest przyjmowanie identycznego skutku w przypadku odrzucenia spóźnionej skargi na czynności komornika, jakim będzie zawsze odmowa jej rozpoznania, niezależnie od jej merytorycznej zasadności. Oznacza to każdorazowo konieczność odrzucenia skargi spóźnionej lub której braków formalnych nie uzupełniono, niezależnie od tego, czy na jej podstawie sąd podejmie działania z urzędu.

Trzeba także podkreślić, że przy założeniu konieczności i prawidłowości istnienia pewnych wymogów formalnych przy złożeniu skargi na czynności komornika, nie jest koniecznym przy interpretacji znaczenia przepisu rozważanie w

tym miejscu, czy jego działanie (tj. przewidziana w nim możliwość odrzucenia skargi), samo przez się, nadmiernie ogranicza prawa strony, a zatem rozważanie stopnia jego sformalizowania w kontekście tzw. sprawiedliwości proceduralnej.

Przyjęcie powyższej interpretacji daje się pogodzić z obowiązkami sądu działania z urzędu w oparciu o art. 759 § 2 k.p.c. Jak już wskazywano na wstępie, przed nowelizacją tego przepisu traktowano skargę podlegającą odrzuceniu jako źródło informacji o konieczności podjęcia takiego działania. Jeśli zatem ustawodawca zdecydował się znowelizować przepisy o skardze w kierunku dzisiejszego brzmienia art. 767-3 k.p.c., to po to, aby podkreślić, że w związku ze wspomnianymi obowiązkami sąd nie może przejść do porządku dziennego nad odrzuconą skargą w taki sposób, jak w przypadku np. odrzuconego zażalenia, jako że jest to sytuacja szczególna. Oczywiście jest to wyłącznie hipoteza, wynikająca z porównania brzmienia przepisów dotyczących skargi przed i po nowelizacji, gdyż szczegółowo ta akurat zmiana nie została objaśniona (por. uzasadnienie do projektu nowelizacji, druk sejmowy nr 965 z 2002 r.). Niemniej z punktu widzenia art. 759 § 2 k.p.c. sąd może przyglądać się każdej czynności egzekucyjnej, niezależnie od tego, skąd powziął wiedzę o jej ewentualnej nieprawidłowości; skoro może to uczynić bez żadnego wniosku stron, to także w przypadku, gdy strony wniosły nieskuteczną (bo spóźnioną) skargę na czynności komornika. Jak już także wspomniano, przepis art. 759 § 2 k.p.c. umożliwia wyjście poza granice skargi procesowej.

Nie można przy tym zapominać, że sfera zaskarżania czynności komornika należy do obszaru dyspozytywnych czynności stron, wiodącego w postępowaniu egzekucyjnym. Z drugiej jednak strony postępowanie to, postrzegane przez pryzmat użycia aparatu przymusu z udziałem funkcjonariusza publicznego (komornik), implikować musi poszerzenie zakresu kontroli poprzez możliwość szerszej, niż to ma miejsce w postępowaniu rozpoznawczym, ingerencji sądu. Takie postrzeganie roli art. 759 § 2 k.p.c. w żaden sposób nie deprecjonuje znaczenia skargi na czynność komornika jako „podstawowego i uniwersalnego sposobu korygowania uchybień powstałych w toku postępowania egzekucyjnego” (K.Korzan), z tego prostego powodu, że sąd jako organ nadzoru ma w rzeczywistości, poza skargą, bardzo nikłe możliwości zauważenia wadliwości egzekucji, a tym samym podjęcia działania. W

istocie bowiem, o czym wiedzą praktycy, zakres podejmowanych działań z urzędu w oparciu o inne źródła informacji, w stosunku do działań sądu związanych z rozpoznaniem wniesionej skargi – pozostaje marginalny.

Nie stanowi przeszkody do wydania zarządzeń w trybie art. 759 § 2 k.p.c. także to, że czynność stanie się „prawomocna”; zależy to bowiem wyłącznie od rodzaju czynności. W piśmiennictwie podkreśla się, że w przypadku „uprawomocnienia się” czynności komornika dopuszczalne jest wydanie wspomnianych zarządzeń, jeśli nie ma skutku materialnoprawnego czynności, zaś sprawa egzekucyjna nie została całkowicie zakończona. Także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 kwietnia 2007r. III CZP 16/07 (OSNC 2008/6/58) przyjął dopuszczalność zmiany w trybie art. 759 § 2 k.p.c. prawomocnego postanowienia komornika, którym wadliwie ustalono wysokość opłaty egzekucyjnej. W uzasadnieniu tej uchwały zawarto nadto trafne spostrzeżenie na temat stosowania zasady związania prawomocnym orzeczeniem sądu do postanowień komornika.

Konsekwencją odrzucenia skargi będzie rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania poniesionych w związku z jej wniesieniem. Przypomnieć należy, że w sprawie ze skargi na czynności komornika sąd orzeka na podstawie art. 770 k.p.c. stosując odpowiednio w niezbędnym zakresie przepisy o zwrocie kosztów procesu (art. 98-110 k.p.c. – tak uchwała SN z 29 lutego 1996r., III CZP 17/96, Lex nr 24101). Nie ulega wątpliwości, że w sytuacji odrzucenia skargi odpowiednie stosowanie zasad obowiązujących w postępowaniu rozpoznawczym spowoduje przyjęcie braku podstaw do zwrotu tych kosztów na rzecz skarżącego.

II. Jak już wspomniano, wprowadzenie przepisu art. 767-3 k.p.c. nie zostało poprzedzone szerszym uzasadnieniem; tym samym w projekcie nowelizacji jej twórcy nie wskazali jasno, że w sytuacji, gdy skarga dotyczy czynności, co do których sąd miałby wydać zarządzenia w trybie art. 759 § 2 k.p.c., ich celem jest przełamanie zasady związanej z jednolitymi konsekwencjami odrzucenia środka zaskarżenia. Gdyby jednak chcieć przepis ten interpretować w zgodzie z wykładnią językową, tylko na niej poprzestając, to należałoby dojść do wniosku, iż w przypadku, gdy zachodzą podstawy do działania sądu z urzędu w trybie art. 759 § 2 k.p.c., jeśli nie można odrzucić skargi, to należy ją rozpoznać. Trudno przyjąć tutaj inną konsekwencję

procesową. Rozpoznanie środka zaskarżenia oznacza konieczność odniesienia się do zawartych w nim zarzutów w pełnym zakresie. W niniejszej sprawie oznaczałoby to konieczność omówienia prawidłowości wszystkich kwestionowanych czynności (choć terminy do wniesienia na nie skargi dawno dla strony minęły). W konsekwencji, po wpływie podlegającej odrzuceniu skargi do sądu, w przypadku uznania, że choćby jeden z zarzutów uzasadnia podjęcie działania sądu w trybie art. 759 § 2 k.p.c., cała skarga podlegałaby rozpoznaniu. Nie można bowiem zakładać, że sąd ograniczy się do podjęcia działania w oparciu o jeden z zarzutów, a do reszty się nie odniesie. Trzeba wskazać, że pozbawia to znaczenia prawnego wymóg wnoszenia skargi w określonym terminie, oraz wymóg uzupełnienia jej braków formalnych, a tym samym przepis art. 767 k.p.c., chyba że w znaczeniu postulatu pod adresem stron. Nadto kwestia odrzucenia skargi spóźnionej lub nieuzupełnionej pod kątem braków formalnych zależałaby od jej merytorycznej zasadności, co stanowi odwrócenie dotychczasowych zasad w zakresie rozpoznawania środków zaskarżenia. Wreszcie, o czym wspomina D.Zawistowski, wyłączenie możliwości odrzucenia skargi pozbawia stronę możliwości złożenia zażalenia, a tym samym opcji rozstrzygnięcia wątpliwości co do formalnej dopuszczalności skargi.

Trudno zatem podążyć za wykładnią językową, skoro prowadzi ona do wniosku o zbędności przepisów, czyli o niespójności systemu. Nadto poprzestanie na takiej wykładni stanowi także przesunięcie akcentu przy interpretacji prawa procesowego w stronę prymatu interesu jednostkowego, co budzi wątpliwości, jak to już zostało zaznaczone. Niemniej powyższe stanowisko przeważa w piśmiennictwie, zatem uzasadnia to w ocenie Sądu Okręgowego konieczność zwrócenia się do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zaprezentowanego na wstępie zagadnienia prawnego.

/km/